

forsvare Landet, og denne Lov, Hærløven, er naturlig bestemt til at staae et Grundlag for den Maade, hvorpaa man vil forsvare Landet, den Maade, hvorpaa man vil udføre den Forsvarsplan, der ligger til Grund for Hærløven. Det er Noget, synes jeg rigtig nok, som er saa simpelt, at det er forbausende, at man skal staae og diskutere derom her i Thinget, at, naar der foreligger en Hærløve med en Forsvarsplan i Motiverne, som begynder med de Ord, at forinden man overhovedet gjør noget Skridt i denne Sag, maa man begynde med en Forsvarsplan — hører der ikke megen Stærpsindighed til at forstaae, at det er en Forsvarsplan man vil have fremmet gennem Vedtagelsen af denne Hærløve, at man vil staae sig Midler til at kunne udføre denne Forsvarsplan, og i denne Forsvarsplan er Befæstningen hævdet som en integrerende Bestanddel, den permanente og den ikke-permanente. Nu siger den ærede Minister imidlertid, at hans Forsvarsplan er saa langt fra at være afkrænkende, at man snarere maa sige, at den er et Skridt bort fra Befæstningsforslagene, idet den mindre nødvendigvis er, fordi den indfører en større Hær (Krigsministeren: Jeg har sagt, at jo større Hæren bliver, desto mindre Nødvendighed er der tilstede for Befæstninger!) Saa forstaaer jeg den ærede Minister bedre, men det, som er Hovedsagen, bliver det samme, det skal jeg komme til om Lidt. Den ærede Minister siger altsaa: jo større Hæren bliver, desto mindre Nødvendighed bliver der for Befæstningen; men med den Størrelse for Hæren, som Ministeren har foreslaaet, er jo Befæstningen efter Ministerens Mening nødvendig, thi det staaer i hans Motiver. (Krigsministeren: Den Størrelse, jeg har foreslaaet, er den, vi kunne komme til; vi kunne paa Grund af Indbyggernes Antal ikke skabe en Hær af hvilken som helst Størrelse!) Nei, altsaa den Hær, den ærede Minister har foreslaaet, er den største, han kan faae, og med den Hær ere Befæstninger nødvendige, det har Ministeren erkendt i sine Motiver til Lovforslaget gjentagne Gange. Nu har den ærede Minister søgt at trøste os med, at en saadan Hærs Størrelse havde en vis Betydning, navnlig deri, at den gjorde det muligt at afsætte Landgange, og at der saaledes mindre sandsynlig behøvedes Befæstninger. Men naar jeg læser Motiverne efter, ser jeg, at Ministeren udtaler, at der er flere Exempler paa, at Landgange ere lykkedes, men at siden Dampkraftens Anvendelse tilhøjs er der intet Exempel paa, at de ere mislykkedes. Der er da intet Mennekte, der skal kunne blive synderlig beroliget ved at høre, at man kan undvære Befæstninger, fordi man ved den ærede Ministers Forslag faar mere Udsetelse til at afsætte en Landgang, thi der er slet ingen Udsetelse efter Ministerens Forslag til, at en Landgang

kan mislykkes. Dette gjælder om Ministerens Forslag, men endnu mere om det, der ligger for. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds sagde før, at det Forslag, her ligger for, var slet ikke Ministerens Lovforslag. Han vilde trøste os med at sige, at, om der ogsaa i Ministerens Forslag ligger en Befæstning, ligger der ingen Befæstning i det, her foreligger. Men det strider imod, hvad den ærede Minister siger, thi han siger, at, jo mindre man gjør Hæren, desto større Sandsynlighed er der for Befæstninger. Men denne Sandsynlighed for Befæstning, der var tilstede i Ministerens Forslag, var en Nødvendighed. Efterat nu det ærede Medlem har gjort Hæren 10 Batailloner mindre, maa den ærede Minister indrømme, at Nødvendigheden er bleven endnu større. Det synes jeg, er ganske simpelt Logik. Nei, man maa huske, at man ikke kan forlade Folkethingets gamle Praxis at knytte Hærløven og Forsvarsplanen sammen uden at komme til Konsekvenser, som man ikke kan forsvare. Det gjør det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds ved at give en mindre Hær uden at have Garanti for, at der ingen Fæstninger kommer. (Berg: Flaadelov!). Ja, den har jo ikke Noget med Fæstningerne at gjøre. Denne Flaadelov lader til at genere det ærede Medlem saa meget, at han ikke kan lade være at tale derom, hvergang der er Tale om Svabshelst. Nu sagde den ærede Minister med Hensyn til de midlertidige Befæstninger, at dem behøvede vi heller ikke at være saa bange for, og han ansførte da 2 Grunde. Den første var den, at disse midlertidige Befæstninger var Noget, man opkaastede, naar Fjenden var paa Den; men i hans Motiver staaer der, at de opkaastes, inden Krigen begynder, og saa kan Fjenden jo umulig være paa Den. Naar Fjenden er paa Den, er Krigen jo begyndt; men i Motiverne staaer der udtrykkelig, at der strax ved Krigen Udbrud, ja maaste allerede forinden, dersom der er nær Udsetelse til Krig, bør begyndes paa disse Feltbefæstninger. Den Trøst, vi have faaet i Aften, var altsaa ikke tilstede i det Dieblit, Motiverne bleve trykte. Men den ærede Minister sagde, at jeg syntes at være saa uvidende i fortifikatorisk Henseende, at jeg mente, at naar en Feltbefæstning stod, blev den efterhaanden permanent, ligesom Træerne blive grønne om Foraaret eller blive store med Alder. Nei, det tror jeg dog ikke. Naar Feltbefæstningen faar Lov at staae rolig, tror jeg ikke, den bliver permanent; men jeg tror, — og i saa Henseende støtter jeg mig ikke blot til min Anskuelse, men til Udtalelser af mange militære Sagkyndige, at det ikke blot er muligt, men endog meget let at omdanne den ikke-permanente Fæstning til en halvt eller efterhaanden en helt permanent. Efter hvad den ærede Mini-